

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/41/2019
Identifikačné číslo spisu: 7017200283
Dátum vydania rozhodnutia: 26. januára 2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7017200283.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Mališovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa) JUDr. Slavomíra Dubjela, so sídlom Puškinova 16, 080 01 Prešov, správcu INVITA, s.r.o., so sídlom Jazerná 3, 040 12 Košice, v konkurze IČO: 36 853 020, právne zastúpeného JUDr. Petrom Žoldošom, advokátom, so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100381641/2017 zo dňa 2. marca 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/41/2017-132 zo dňa 24. októbra 2018, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Daňový úrad Košice, ako prvoinštančný správny orgán, rozhodnutím č. 104167107/2016 zo dňa 24.10.2016 určil žalobcovi podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Daňový poriadok“) rozdiel v sume nadmerného odpočtu 2.128,12 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2012, čím znížil nadmerný odpočet zo sumy 142.417,44 € na sumu 140.289,32 €.

2. Na odvolanie žalobcu žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 100381641/2017 zo dňa 02.03.2017 prvoinštančné rozhodnutie daňového úradu potvrdil.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.) žalobu ako nedôvodnú zamietol.

4. Z obsahu administratívneho spisu správny súd zistil, že žalobca podal dňa 24.05.2012 daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2012, v ktorom si uplatnil nadmerný odpočet DPH v sume 142.417,44 €. Správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu zameranú na preverenie skutočností rozhodujúcich pre správne určenie DPH za zdaňovacie obdobie apríl až jún 2012, o výsledku ktorej vyhotovil Protokol č. 21152947/2015 zo dňa 03.11.2015. Keďže z hľadiska spôsobu realizácie sporných zdaniteľných obchodov išlo o totožný skutkový stav (žalobca vo všetkých preverovaných zdaňovacích obdobiach uskutočňoval zdaniteľné obchody s maďarskými odberateľmi, na základe ktorých uplatňoval oslobodenie od dane a tovar vo všetkých preverovaných obdobiach preveroval rovnaký prepravca), aj vykonané dokazovanie správcu dane, ako aj jeho zistenia a samotné odôvodnenia jeho rozhodnutí týkajúcich sa týchto preverovaných období sa logicky vzájomne prekrývali a čiastočne vo svojej podstate aj zhodovali. Práve z tohto dôvodu v preskúvanom rozhodnutí žalovaného, ako aj v rozhodnutí správcu dane, týkajúcich sa zdaňovacieho obdobia apríl 2012, sú uvedené aj zistenia, ktoré sa priamo tohto obdobia netýkajú, ale sú podstatné pre utvorenie si komplexného obrazu o spôsobe uskutočnenia zdaniteľných obchodov žalobcom v období od apríla do júna 2012.

5. Správny súd konštatoval, že na správu daní je vecne príslušný daňový úrad, ak osobitné predpisy neustanovujú inak. Predmetom DPH sú dodanie tovaru, dodanie služby, nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu a dovoz tovaru z územia tretích štátov. Colný úrad by bol výlučne príslušný iba v prípade dovozu tovaru na územie Slovenskej republiky. Krajský súd považoval za správny právny názor žalovaného, že dovoz tovaru z tretieho štátu a jeho následný predaj nie je možné považovať za jedno plnenie, keďže pri týchto obchodných transakciách postavenie žalobcu nie je rovnaké. Pri dovoze tovaru z tretieho štátu bol žalobca v postavení odberateľa a pri intrakomunitárnom dodaní do štátu Európskej únie bol žalobca dodávateľom. Aj podľa názoru správneho súdu ide o dva rozdielne druhy zdaniteľných obchodov, pričom na preverenie reálnosti obchodov žalobcu s jeho odberateľom v Maďarsku bol vecne príslušný daňový úrad.

6. Žalobnú námietku, že napadnuté rozhodnutie je nulitné z dôvodu, že bolo vydané vecne nepríslušným správcom dane a žalovaným, nepovažoval krajský súd za opodstatnenú. Správca dane preveril iba intrakomunitárne dodanie tovaru žalobcom maďarskému odberateľovi, pričom vykonaným dokazovaním zistil, že predmetný tovar bol dopravovaný na územie Maďarska vozidlami prepravnej spoločnosti SP-TRANS s.r.o., a tými istými vozidlami prepravovaný ten istý tovar, bez vyloženia späť na územie Slovenskej republiky žalobcovi, kde bol v priestoroch jeho spoločnosti v Košiciach, Jazerná 3, vyložený. Daňový úrad, ako príslušný správca dane, vykonal daňovú kontrolu zameranú na overenie pravdivosti údajov uvedených v podanom daňovom priznaní v riadku 16, v ktorom žalobca deklaroval predaj dovezených oceľových zvitkov s oslobodením od dane podľa § 43 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“). Daňový úrad je kompetentný na preverovanie správnosti údajov, ktoré sa uvádzajú v daňovom priznaní.

7. Z obsahu súdneho, ako aj administratívneho spisu, ďalej vyplýva, že správca dane vykonaným dokazovaním v priebehu daňovej kontroly, aj vo vyrubovacom konaní, zistil, že tovar - 25,96 ton oceľových zvitkov v sume 12.768,82 € uvedený na faktúre č. 2120603 zo dňa 27.04.2014, vystavenej žalobcom pre maďarského odberateľa DIGÉP Hungary Kft., bol žalobcom ihneď odkúpený a bez vyloženia v inom členskom štáte (Maďarsku) bol na tom istom vozidle, a tým istým prepravcom, v ten istý deň, dopravený späť žalobcovi, kde bol aj vyložený a následne spracovaný na výrobky žalobcu. Správca dane spochybnil aj pravdivosť predloženého CMR dokladu, č. 5335612, pretože vozidlo, ktoré malo vykonať prepravu tovaru do Maďarska dňa 27.04.2012 (ťahač + náves s evidenčnými číslami uvedenými v preskúvanom rozhodnutí), nebolo evidované v uvedený deň v mýtnom systéme po spoplatnenej cestnej sieti SR. Odberateľ žalobcu výslovne potvrdil, že podľa dohody so žalobcom, tento tovar, ktorý mal byť dodaný dňa 27.04.2012, žalobca ihneď odkúpi naspäť.

Vykonaným dokazovaním tak bola spochybnená preprava označeného tovaru zo Slovenska do Maďarska, ale aj v prípade, ak by tento tovar skutočne bol prepravený do Maďarska, bolo nesporne zistené, že tovar bol ihneď späť prepravený na územie Slovenska, a to bez vyloženia v Maďarsku. K jeho vyloženiu došlo až na území SR v sklade žalobcu. Preprava tovaru označeného vo faktúre č. 2120603 zo dňa 27.04.2014, vystavenej žalobcom maďarskému odberateľovi, začala aj skončila na území Slovenskej republiky, len bola vykonaná cez iný štát Európskej únie. Miestom dodania tovaru a miestom skutočnej spotreby, bolo územie Slovenska a nie územie iného členského štátu, ako to žalobca deklaroval predloženými dokladmi. Záver správcu dane, že takýto obchod je treba považovať za účelový, bol podľa názoru krajského súdu správny a zodpovedá vykonaným dôkazom. Dovož tovaru z tretích štátov do EÚ je možné oslobodiť od DPH iba za podmienok, ktoré sú uvedené v ustanovení § 48 ods. 3 zákona o DPH. Základnou podmienkou je oslobodenie od dane za dodanie tovaru podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH, t. z., že musí ísť o dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru, alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Žalobca síce v colnom konaní formálne deklaroval, že tovar dovezený z územia Ukrajiny (tretieho štátu) následne dodal odberateľovi v inom členskom štáte, na základe čoho bol dovezený tovar v colnom konaní oslobodený od DPH, ale v daňovom konaní pri preverovaní intrakomunitárnych obchodov správca dane zistil, že údaje uvedené žalobcom v daňovom priznaní, nezodpovedajú skutočnosti. Žalobca tak neoprávnene oslobodil od dane dodanie tovaru pre maďarského odberateľa. Námietku žalobcu, že vec bola nesprávne právne posúdená, preto správny súd nepovažoval za dôvodnú.

8. Žalobca v správnej žalobe vytýkal žalovanému aj nesprávne vypočítaný rozdiel DPH, keďže do základu dane podľa § 22 ods. 2 písm. a) zákona o DPH, nezapočítal clo, preto výsledná daň by bola iná, ako vypočítaná správcou dane. Krajský súd z obsahu spisu a z napadnutých rozhodnutí zistil, že správca dane pri určovaní rozdielu dane postupoval podľa § 22 ods. 1 zákona o DPH a vychádzal z predloženej faktúry (týkajúcej sa kontrolovaného zdaňovacieho obdobia), ktorými žalobca deklaroval, že maďarskému odberateľovi dodal oceľové zvitky v sume 16.874,00 USD, čo podľa predloženej evidencie DPH predstavovalo protihodnotu v sume 12.768,82 € a na faktúrach uviedla informáciu o oslobodení od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu EÚ s odkazom na ustanovenie § 43 zákona o DPH. Dokazovaním však bolo zistené, že miesto plnenia a skutočnej spotreby dodávaného tovaru bolo na území Slovenskej republiky, preto bolo potrebné dodanie tovaru zdaníť 20 % daňou z pridanej hodnoty, čo predstavuje sumu 2.128,12 eur, ktorú správca dane určil správne a v súlade so zákonom. Aj v prípade, ak do základu dane nebolo zahrnuté clo, čím došlo k zníženiu základu dane, uvedený nesprávny postup, by nemal za následok zrušenie administratívneho rozhodnutia, pretože žalobca nemôže tvrdiť, že takýmto nesprávnym postupom by bol ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch, a to z dôvodu, že v konečnom dôsledku mu bolo uložené zaplatiť daň v menšom rozsahu. Na takúto žalobnú námietku žalobca nie je pasívne legitimovaný (vyrubenie dane v menšom, než zákonom stanovenom rozsahu, nie je na ujmu jej práv), a preto krajský súd aj z toho dôvodu, túto žalobnú námietku považoval za nedôvodnú.

9. O nároku na náhradu trov konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 S.s.p. tak, že účastníkom konania nárok na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

10. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto navrhol kasačnému súdu, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

11. Namietal, že krajský súd prijal v zhode so žalovaným nesprávny záver, že dovoz tovaru z tretieho štátu a jeho následný predaj nie je možné považovať za jedno plnenie, keďže pri týchto obchodných transakciách postavenie žalobcu nie je rovnaké. Pri dovoze tovaru z tretieho štátu bol žalobca v postavení odberateľa a pri intrakomunitárnom dodaní do štátu Európskej únie bol žalobca

dodávateľom. V tejto situácii sa prejavila nesprávnosť záverov týkajúcich sa dvoch rozdielnych zdaniteľných plnení dovozu a intrakomunitárneho dodania a vecná príslušnosť na rozhodovanie colného úradu vo veci dovozu a daňového úradu vo veci intrakomunitárneho dodania. Ak by v danej veci rozhodoval colný úrad, tak by v prípade intrakomunitárneho (ne)dodania automaticky zahŕňal do základu pre výpočet DPH aj clo. Keďže tak rozhodoval daňový úrad, do základu DPH nepojal clo, pričom túto skutočnosť žalovaný nijako neodôvodnil a neodôvodnil to ani správny súd aj napriek tomu, že clo do základu DPH nepochybne patrí.

12. Ďalej namietal, že rozhodovať o tom, či boli/neboli splnené podmienky intrakomunitárneho dodania tovaru do iného členského štátu patrí výlučne colným úradom. V danej veci bolo vydané rozhodnutie v colnom konaní, ktorým bol prepustený tovar do voľného obehu s oslobodením od DPH. Daňový úrad nemá kompetenciu meniť právoplatné rozhodnutie colného úradu vo veci oslobodenia od DPH, pretože v danej veci už bolo právoplatne rozhodnuté a rozhodovať dvakrát v tej istej veci nemožno práve pre prekážku rei iudicatae. Z hľadiska vecného pri existencii rozhodnutia colného úradu, ktorým oslobodil tovar od DPH z titulu jeho dodania do členského štátu je namieste zo strany žalovaného rešpektovať právoplatné rozhodnutie úradu s tým, že je možné aplikovať § 11, 17 a 20 a vec posúdiť ako nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu. Namietal, že celá vec bola nesprávne právne posúdená. Na vyrubenie rozdielu dane z titulu intrakomunitárneho (ne)dodania tovaru z dôvodov uvedených vyššie nebol vecne príslušný daňový úrad, ale jednoznačne vecne príslušným bol colný úrad.

13. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že daňový subjekt v zdaňovacom období apríl 2012 nesplnil podmienky oslobodenia dodania tovaru od dane podľa ustanovenia § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z., keďže bolo zistené, že tovar predaný spoločnosti DIGÉP Hungary Kft. bol ihneď spätne odkúpený a bez vyloženia v inom členskom štáte (Maďarsku) bol rovnakými vozidlami dopravený späť na územie SR sťažovateľovi, kde bol v jeho priestoroch na Jazernej 3 v Košiciach vyložený. Správca dane konštatoval, že deklarovaný obchod bol účelový, z dôvodu preukázania splnenia podmienok Colnému úradu Košice pre prepustenie tovaru do režimu voľný obeh s oslobodením od dane z pridanej hodnoty (režim 42:00), miestom zdaniteľného plnenia a skutočnej spotreby je územie SR, preto mal sťažovateľ toto dodanie zdaňovať v tuzemsku 20% sadzbou DPH, a preto navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

14. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. januára 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

15. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozhodnutí správnych orgánov, ktorými bol sťažovateľovi určený rozdiel nadmerného odpočtu v sume 2.128,12 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2012, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

16. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 S.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

17. Kasačný súd s poukazom na § 464 ods. 1 S.s.p. dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/9/2019 zo dňa 10.12.2019, ktoré sa týka obdobnej veci toho istého sťažovateľa, s nasledovným odôvodnením:

„9. Preskúmaním veci kasačný súd zistil, že podstatu daňovej transakcie vysvetlil splnomocnený zástupca daňového subjektu INVITA, s.r.o. JUDr. V. C. na ústnom pojednávaní vo svojej výpovedi do zápisnice pred Daňovým úradom Košice č. 9801401/5/3827101/2014/Stlv zo dňa 12.08.2014, kde odpovedal na otázku pracovníkov správcu dane pod bodom 8 (časť A, príloha 15 predloženého administratívneho spisu).

10. „Spoločnosť INVITA, s.r.o., predávala v kontrolovanom zdaňovacom období tovar, zvitky, spoločnostiam Miskolc Steel Mills, Kft., Kerpely Antal ut. 35, 3533 a Digép Hungary Diósgyori Gépgyár Ipar, Kerpely Antal ut. 35, 3533 Miskolc. Z akého dôvodu spoločnosť INVITA, s.r.o., nakúpila a zároveň predala oceľové zvitky do rovnakých spoločností?

Vyjadrenie daňového subjektu:

Išlo o režim 4200, ktorý umožňuje doviezť tovar z tretích krajín na územie Slovenska, oslobodením od DPH, za podmienky, že bude dodaný do iného členského štátu. Pri prepustení do režimu voľný obeh s oslobodením od DPH, nám Colný úrad Košice, uložil povinnosť, predložiť v lehote 30 dní prepravné doklady, ktoré potvrdzovali, že tovar bol dodaný do členského štátu EÚ, túto povinnosť sme si za každým splnili. Následne sme takto dodaný tovar dodaný do členského štátu EU odkúpili, za účelom jeho ďalšieho spracovania a predaja“.

11. Z uvedeného je zrejmé, že hlavným účelom vývozu oceľových zvitkov do Maďarska a ich následného okamžitého spätného dovozu na územie SR bolo získanie Colného režimu 4200 (Dovoz tovaru s oslobodením od DPH) pre tovar z Ukrajiny. Tejto daňovej transakcii absentuje hospodársky dôvod (angl. commercial reason.). Získanie daňovej výhody v podobe oslobodenia od DPH pri dovoze z Ukrajiny je výsledkom umelo vytvoreného vývozu a spätného dovozu do Maďarska (i keď reálne uskutočneného). Umelosť transakcie vyplýva zo skutočností, zistených správcou dane a opísaných v závere protokolu z daňovej kontroly č. 21152947/2015 zo dňa 03.11.2015 nasledovne: „Podľa výpisu z elektronického mýtného systému, motorové vozidlá, ktoré mali prepravovať tovar kontrolovaného daňového subjektu INVITA, s.r.o., pre jeho odberateľov mali uskutočniť tieto prepravy v časových intervaloch, ktoré nezodpovedali ani približným časovým intervalom obojsmernej cesty z miesta vykládky na Jazernej 3, Košice do miesta vykládky či už v Miškolci alebo v Encsi, nepočítajúc prípadný čas vyloženia tovaru odberateľom. Podľa výpisu z Elektronického mýtného systému dokonca motorové vozidlá v deň deklarovaný na CMR dokladoch ako prílohách k faktúram, neprešli Slovensko - maďarskú hranicu. Tovar teda nemohol vo väčšine uskutočnených dodaní do Maďarskej republiky, odberateľom daňového subjektu INVITA, s.r.o., reálne prísť do miesta deklarovaného ako miesto vykládky na CMR a byť tam vyložený a tým pádom nemohlo dôjsť k možnosti nadobudnutia tovaru, nakladať s týmto tovar a tým pádom k nemu ani nezískal vlastnícke právo“.

12. Kasačný súd sa nestotožnil so správcou dane, že v danom prípade nedošlo k nadobudnutiu tovaru - oceľových zvitkov maďarským odberateľom, „DIGÉP Hungary Kft.“ v Maďarsku z dôvodu, že kamióny s tovarom neboli vyložené a tovar bol ihneď spätne prepravený na územie SR. V danom prípade nedošlo k fyzickému prevzatíu tovaru (vykládke) avšak i z vyjadrenia sťažovateľa ku kasačnej sťažnosti bod 7 vyplýva, že išlo o vôľové odovzdanie tovaru na území Maďarskej republiky s tým, že tovar sa ihneď spätne vyvezie. V danom prípade však absentuje pridaná hodnota vykonaná maďarským odberateľom. Týmto spôsobom sa maďarský odberateľ stal umelo vsunutým medzičlánkom, ktorý síce reálne existoval, ale jeho hlavným účelom bolo získanie colného režimu 4200 (Dovoz tovaru s oslobodením od DPH) pre sťažovateľa pri dovoze tovaru z Ukrajiny, ktorý by

bez tejto následnej transakcie pre tovar dovezený z Ukrajiny nezískal. Rovnako sa nestotožnil so záverom správcu dane, keď vyhodnotil, že tovar neopustil územie SR. Z obsahu spisu vyplýva, že preprava tovaru bola reálne uskutočnená.

13. Podľa § 3 ods. 6 druhá veta zákona č. 563/2009 Z. z. Daňový poriadok v znení zákona č. 435/2013 Z. z. v znení účinnom v čase vykonania daňovej kontroly na právny úkon, viacero právnych úkonov alebo iné skutočnosti uskutočnené bez riadneho podnikateľského dôvodu alebo iného dôvodu, ktorý odráža ekonomickú realitu, a ktorých najmenej jedným z účelov je obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, sa pri správe daní neprihliada.

14. Kasačný súd dospel k záveru, že v danom prípade je formálne existujúca daňová transakcia v rozpore s ust. § 3 ods. 6 druhá veta Daňového poriadku a ide o zneužitie práva v zmysle rozsudkov Súdneho dvora EU C- 255/02 Halifax.

15. Podľa rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-255/02 zo dňa 21.02.2006 Halifax

a. Plnenia, o aké ide vo veci samej, predstavujú dodávku tovarov alebo poskytnutie služieb a hospodársku činnosť v zmysle článku 2 bodu 1 a článku 4 ods. 1 a 2, článku 5 ods. 1 a článku 6 ods. 1 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu - spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 95/7/ES z 10. apríla 1995, ak spĺňajú objektívne kritériá, na ktorých sú tieto pojmy založené, takisto v prípade, ak sú vykonávané iba s cieľom získať daňovú výhodu bez iného podnikateľského účelu.

b. Šiestu smernicu je potrebné vykladať v tom zmysle, že bráni právu platiteľa dane na odpočet DPH zaplatenej na vstupe, keď plnenia predstavujúce základ tohto práva predstavujú zneužitie. Preukázanie zneužitia na jednej strane vyžaduje, aby predmetné plnenia napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených v príslušných ustanoveniach šiestej smernice a vo vnútroštátnej právnej úprave preberajúcej túto smernicu viedli k získaniu daňovej výhody, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s cieľom sledovaným týmito ustanoveniami. Na druhej strane musí z celku objektívnych prvkov takisto vyplývať, že hlavný cieľ predmetných plnení je získať daňovú výhodu.

c. Keď bola zistená existencia zneužitia, príslušné plnenia musia byť znovu definované tak, aby bola nastolená situácia, ktorá by existovala v prípade, keby neexistovali plnenia predstavujúce zneužitie.

16. Kasačný súd konštatuje, že Súdny dvor EU v rozsudku C-255/02 Halifax vyslovil záver, že hospodárska činnosť v zmysle šiestej smernice má objektívny charakter bez ohľadu na existenciu podnikateľského účelu. Tým sa stotožnil so stanoviskom spoločnosti Halifax (bod 45) aj so stanoviskom Európskej komisie (bod 47), že podnikateľský účel nie je pojmovým znakom hospodárskej činnosti ako takej podľa šiestej smernice. Absencia podnikateľského (hospodárskeho) dôvodu na strane daňového subjektu však vedie k záveru o zneužití práva, ak hlavným cieľom predmetných plnení je získať daňovú výhodu.

17. Kasačný súd na základe uvedeného zovšeobecňuje, že ak hlavným účelom vývozu oceľových zvitkov z prevádzky na území SR (pôvodne dovezených z Ukrajiny) do Maďarska a ich okamžitého spätného dovozu bez vyloženia tovaru do tej istej prevádzky na územie SR bolo získanie Colného režimu 4200 (Dovoz tovaru s oslobodením od DPH), ide o zneužitie práva v zmysle rozsudku C-266/02 Halifax. Zneužitie práva sa odlišuje od daňového podvodu, kde nedochádza k reálnej hospodárskej činnosti.“

18. Na základe uvedeného kasačný súd konštatuje, že v danom prípade išlo o obdobnú vec medzi sťažovateľom a žalovaným, len ide o iný mesiac zdaňovacieho obdobia, v tejto veci ide o apríl 2012 a vo veci najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/9/2019 ide o máj 2012. Kasačné námietky sťažovateľa v tejto veci sú rovnaké ako vo veci najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/9/2019, a preto kasačný súd sa plne pridržiava odôvodnenia rozsudku sp. zn. 3Sžf/9/2019 zo dňa 10.12.2019 a v podrobnostiach na neho odkazuje.

19. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím orgánu verejnej správy prvej inštancie a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii príslušnej zákonnej úpravy dospel k zhodnému záveru ako krajský súd o nedôvodnosti žaloby. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, s námietkami

sťažovateľa uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 S.s.p. dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

20. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a rovnako aj žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal v súlade s § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

21. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.